

AANBEVELINGEN

In aansluiting op de eindconclusies worden hieronder enkele aanbevelingen meegegeven.

Voor de ontwikkeling van een doeltreffend en doelmatig beleid is het noodzakelijk de juiste informatie te verzamelen. Dit lijkt erg vanzelfsprekend. Toch is dit vooralsnog niet mogelijk. De onderzoekers pleiten voor het ontwikkelen van onderzoeks- of meetinstrumenten die zich uitsluitend toespitsen op (de bestrijding van) kleine criminaliteit. Dergelijke instrumenten worden „nulmetingen” genoemd omdat ze de basisinformatie leveren om op nationaal (en gemeentelijk) vlak een beleid ten aanzien van criminaliteitsbeheersing te ontwikkelen.

Er moet eindelijk werk gemaakt worden van de *registratie van:*

- *kleine criminaliteit* in kleinere, minder vage categorieën;
 - *de schade* ten gevolge van kleine criminaliteit;
- Deze opdracht kan niet beperkt blijven tot de politiediensten of diensten met een verbaliserende bevoegdheid. Criminaliteitspreventie begint in de eerste plaats bij het aanvaarden van het principe van „gedeelde verantwoordelijkheid” in de aanpak van kleine criminaliteit. Wat dit betreft hebben we in België nog een heel lange weg af te leggen in vergelijking met onze buurlanden.

Met uitzondering van de politiediensten beschouwen gemeentelijke en sociale instellingen criminaliteitspreventie in het algemeen en preventie van kleine criminaliteit in het bijzonder niet als hun verantwoordelijk. Nochtans worden al deze instellingen rechtstreeks of onrechtstreeks met kleine criminaliteit, de daders, de slachtoffers of de schade geconfronteerd.

In de case - studies hebben we aangetoond dat:

- kleine criminaliteit niet beperkt blijft tot de klassieke (commune) vormen die we in de statistieken terugvinden;
- oorzaak en gevolg niet zo eenduidig zijn; (voor de woonblokken is het bijvoorbeeld niet duidelijk of kleine criminaliteit voort-

komt uit een gebrekkig technisch beheer of omgekeerd);

- ondanks (mogelijk zelf door) een ogenschijnlijk effectief preventiebeleid verplaatsing heel waarschijnlijk zal zijn;

Om zicht te krijgen op de werkelijke omvang en impact van kleine criminaliteit is bovendien een systematisch bevolkingsonderzoek prioritair. Het *slachtofferonderzoek* heeft in het buitenland al bewezen een tegengewicht te bieden voor de onbetrouwbare of op zijn minst onvolledige cijfers die over kleine criminaliteit verschijnen. Aan de hand van een slachtofferonderzoek kan ook gestaafd worden of de berichtgeving over het stijgend onveiligheidsgevoel terecht is.

Alhoewel de bevraging van de bewoners van de Brusselse Haard niet als een slachtofferenquête beschouwd kan worden werd de waarde van een dergelijk instrument aangetoond. De bevraging wees uit dat de prioriteiten die de beleidsverantwoordelijken naar voor schuiven (in casu kleine criminaliteit) niet altijd overeenstemmen met de prioriteiten die de bewoners aangaven (in casu de condities van de buurt: verloedering en verval).

In deze case-studie werd duidelijk hoe sterk het beheer en de overheid vervreemd zijn van de bevolking. Daardoor slaagt men er niet in voeling te houden met het referentiekader van de bewoners. Met een gevoelig onderwerp als kleine criminaliteit is dit nefast.

De tweede case-studie illustreert hoe het beheer dit in City 2 heeft opgelost. Alhoewel ook kanttekeningen te plaatsen zijn bij de commerciële benadering heeft men daar de noodzaak begrepen om met de klanten te „communiceren” over de veiligheidsproblematiek.